

Klaus Bielau

Zdravljenje & duhovnost

Poti do ozdravitve

Klaus Bielau

Zdravljenje & duhovnost

Poti do ozdravitve

Založba Rosa

O avtorju

Dr. Klaus Bielau, roj. 1955, je od 1975 študiral na Kunstschule v Grazu in delal v gledališču do leta 1988. S homeopatijo in gnostično Paracelsusovo filozofijo se je srečal l. 1980. Ravno

zaradi tega je začel s študijem medicine in diplomiral l. 1986. Od l. 1990 opravlja homeopatsko prakso v Gradcu. Bil je predavatelj homeopatije na Univerzi v Gradcu ter Paracelsusovih šolah v Gradcu in na Dunaju. Je avtor knjig, voditelj seminarjev, kolumnist časopisa Pulsar. Je pisec knjig, esejev in pripovedi o zdravljenju, o Paracelsusu in poteh človeka do avtonomije. Z družino živi v Gradcu.

Iskanje sledov Paracelsus – vizionar za današnje dni

*Eno je v vsem,
vse je v enem,
žareče je življenje
tu in zdaj.*

1 Modrec, mag ...

Svoje življenje s smrtjo spremeni, on ne umre ... Theophrastus von Hohenheim, imenovan Paracelsus, morda velja za najpomembnejšega zdravnika in revolucionarja v medicini in tudi na drugih področjih znanosti. Velja za utemeljitelja farmakologije, ker je spreminjal naravne substance v laboratoriju, povečal njihovo učinkovitost s spagirično umetnostjo. Ta se nadaljuje še danes, in sicer v splošno znani homeopatiji. Paracelsus kliče ljudi: tebe, mene, vse nas, naj resnično spoznamo sami sebe

in postanemo neodvisni. Skladen s tem je njegov življenjski moto: »Naj ne bo od drugega, kdor je lahko on sam.« V tem smislu lahko razumemo tudi njegov naslednji stavek: »Bolnik naj bo sam svoj zdravnik in zdravnik njegov pomočnik.«

Paracelsusov nauk velja še danes, saj izhaja iz neminljive resnice o življenju in ker je tisto, kar je učil, tudi sam živel, ne glede na to, ali mu je to osebno koristilo. Vse pri njem je čisto, pristno, brez olepševanja. Jezik njegovega pisanja je močan, neposreden, odprt, da kot z mečem odseka trhlo tradicijo od tistega, kar je živo in novo. Njegova potovanja so ga vodila po vsej Evropi, kjer je poučeval in zdravil bogate ter revne ljudi, revne celo zastonj. Napisal je tisoče strani ne glede na to, da v nobenem kraju ni mogel ostati več kot kakšen mesec. Zadnje dni svojega življenja je preživel v Salzburgu, kjer je bila edina univerza v južni Evropi, ki ni bila pod vplivom jezuitov. Vladajoči škof v svojem mestu in deželi ni trpel članov tega reda. Jezuiti so namreč Paracelsusove knjige dali na indeks in so jih sežigali povsod, kjer so jih lahko dobili. Nekaj dni pred svojo smrtjo je v *Geisthof zum weißen Rosen* pred sedmimi pričami napisal svojo oporoko. Domnevajo, da so ga sovražniki, ki so ga nenehno zasledovali, pahnili po stopnicah. Težko je presoditi, ali so bili to jezuiti ali zavistni kolegi. Paracelsusov grob se nahaja v Salzburgu, kjer lahko preberemo naslednje stavke: *Vitam cum morte mutavit. Življenje je s smrtjo spremenil. Spremenil in ne zamenjal*, kot pogosto, toda napačno prevajajo. *Mutare* – pomeni le enkrat spremeniti. Zdaj se pojavi vprašanje, kaj pomeni, da se s smrtjo življenje spremeni. Tu izpričuje globoko prepričanje, da obstaja resnično in neskončno življenje, tj. življenje, ki teče iz izvora vseh stvari.

2 Paracelsusov odgovor na stisko duše

Drugačen sem – naj vam to ne bo nenavadno. Da, Paracelsus je bil vedno drugačen od drugih učenjakov in doktorjev. Kako je prišlo do tega? O tem sam zapiše: *Videl sem, da je dobro, da ne opišem samo naravnega človeka, ampak še veliko bolj večnega človeka, nebeškega človeka v Novem rojstvu. Tako naj stari človek vidi in opazi, kaj je novi človek, in se uči ravnati po njem.* In tako je razumel stisko človeka kot stisko duše. Človek ni svoboden, temveč je zvezan s častihlepjem, materializmom, strahom in ljubosumnostjo itd. Obsojen je na to, da trpi, da zboli in umre.

Ali je danes kaj drugače? Možnosti, da se resnično nauči, kaj so poti človeka, so danes jasno vidne. Toda ali jih mi doumemo? Theophrastus nas tudi danes opogumlja: *»Uči se, uči se, sprašuj – in ne nehaj se učiti ...«* Če imamo pogum, da zberemo izkušnje, bo nekoč nastalo in se razvilo hrepenenje po nečem drugem, po tem, kar je nad dobrim in zlim, nad svetlobo in temo. Spoznali bomo, da jedro človeka, iskra večnega, *lepa božja iskra*, kot esenca v nas čaka, da bi oživila – postala spet nesmrtna. Šele nato se bo stiska duše končala.

3 Nekateri Paracelsusove misli

Pot

»Poznati morate le današnji dan in to uro. Kaj imajo opraviti skrbi jutrišnjega dne z današnjim? Smrt ne pride jutri, temveč danes.

Bog v človeku

»Bog v nebesih je lep in velik, plemenit in dober. Kajti Bog je v nebesih, to pomeni v človeku. On sam pravi, da je v nas in mi smo njegov tempelj. Če je on zdaj v nas, pošiljamo svoje molitve k njemu v nebesa, kjer je, to je v človeku.«

Zdravilo

»Nihče ne vidi zdravila. Kar žvečijo zobje, to ni zdravilo. Zdravilo ni snov, ampak moč.«

Mnogo truda je potrebnega ...

»Delo, katerega avtorja se lahko pohvali s tem, da izvira iz znanja? Zato si izmišljate znanje, delate po fantaziji, ki potrebuje izmišljanje in veliko pridnost. Stokrat več pridnosti je potrebno, da si zdravnik izmišljuje, kot pa za to, da je resnično zdravnik. Nahajajo se istočasno na napačni tehtnici, ki mora biti vzdrževana s posebno pridnostjo, kajti če ni, je prevara razkrita. V tem smislu ste izbrani kot Judež. Tako pogosto kot kaj resničnega nastane iz Svetega duha, tako je Njemu nasproti postavljen izbrani nasprotnik.«

Misterij narave

»Najprej moramo premisliti, kaj bi človeku najbolj koristilo in ga oplemenitilo, to je namreč poznavanje misterijev narave. Iz tega je razvidno, kaj je Bog, kaj je človek, kaj je delovanje obeh, kajti nebeško je v večnosti Boga in vse zemeljsko v minljivosti.

Tako imamo razum, ki ne temelji vidno na misterijih, za nič.»

Zdravilo – božja beseda

»S takšno milostjo nas je Bog na zemlji ustvaril, da imamo dve zdravili, in sicer vidno in nevidno. Vidno je narejeno, nevidno je božja beseda. Zdaj veste, da je zdravilo le od Boga in je njegova beseda.

Njegova besed je naredila in ustvarila zdravilo. Kdor postane zdrav z zdravilom, je zdrav z njegovo besedo. Kdor spoštuje njegovo besedo, spoštuje zdravilo, in obratno, kajti to je isti Bog. Kdor pravi, da ni nobenega zdravila ali pomoči, ta pove, da tu ni Boga.«